

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3
LA CORRESPONDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 10 cèntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BASTANT
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT, DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY II

Barcelona 17 de Juny de 1916

NUM. 68

IL·LUSIONS

Sembla mentida que hi hagi qui perdi el temps i malgasti son talent en busca de remeis per a curar la crisi de les subsistències que menassa rendir per la fam a l'immensa majoria del poble espanyol.

Es un fet el que 18 milions d'espanyols no poguem menjar disposant de la mateixa extensió territorial que 40 milions de francesos. ¿I per què això? Doncs sencillament perquè nostra terra no dona la mitat de productes que dona la francesa. ¿I per què això altre? Doncs perquè es cultiva poc i dolent ¿I per què això últim? Perquè els jornals, faltats de retribució equitativa fugen del camp a les ciutats. Perquè els capitalistes, poguent treurer un major tant per cent invertint son capital en paper d'Estat o en préstams hipotecaris, no pensen en comprar finques rústiques que produeixen poc, ni en cultivar-les si es que les tenen. Perquè l'ignorància i la ganduleria dominen en totes les classes socials.

Perquè falten regadius en gran escala i vies de comunicació que enllassin les finques amb les carreteres, aquestes amb les vies ferroviàries, i aquestes amb les grans i petites poblacions.

Perquè, en fi, el règim polític i administratiu imperant, lluny de afavorir el desenvolupament de la riquesa pública, sembla que es complau en impedir-lo i contrariar-lo.

Es, com es veu, tota una cadena de causes i defectes que condueixen al encariment de les subsistències, a la fam, a la desesperació i a la mort. No es, doncs, fixant nostra atenció en una sola o en moltes de les malles d'aquesta cadena de la vida nacional, sinó en totes elles a la vegada, com s'ha de buscar la solució al problema de les subsistències.

Ja que l'inducció, nascuda del exàmen dels fets, ens ha permès aixecar-nos a la primera causa de nostre malestar, hi ha que atacar a aquesta, hi ha que canviar de règim polític i administratiu per a que vagin lògicament canviant les conseqüències de les quals la darrera seria la felicitat de la Nació. Els privilegis de la Monarquia i els

milions que costa sostenir-la constitueixen el primer obstacle.

Els defectes i els vicis de la centralització constitueixen el segon.

El predomini de l'iglesia, amb sa intransigència, amb sa ignorància, amb son fanatisme, amb els millions que malgasta de tots els presupostos, desde el major de l'Estat, fins el mes insignificant de cada familia, constitueix el tercer. Un deute exorbitant, un exercit excessiu, unes classes passives mai satisfetes, una serie infinita de gastos improductius constitueixen altres tants obstacles que s'oposen amb la inercia de la seva masa i amb la quantia de son numero al lliure i progressiu desenrotllament de les forces vives del país. ¿Com es possible que després de sobreportar tantes càrregues i de mantindre a tants paràsits, amb una producció hi ha de si escassa i defectuosa quedi lo suficient per a mantindre el poble treballador?

I en tant que la fam apreta, aixecant en desesperació als habitants d'Espanya, els mestres en l'art cómodo i rutinari del *laisser faire* esperen confiats que les pregaries arribin al cel i desfassin en pluja els nuvols; els doctors en *cuqueria* forjen projectes de futures obres que's realitzaran, si es realitzen, quant la fam hagi extasiat la població rural; i els sabis a la *derniere*, els mes osats, aquets s'atreveixen a demanar, no que suprimeixin d'una plumada els consums, sinó que's substitueixin, i encare en part solament, per altres impostos que en últim resultat ha de pagar també el poble.

Es tot això inútil. El suis del conte que tenia una pesseta de sou i començava sempre son presupost de gastos per *setanta de vi*, sense que els trenta cèntims restants li arribessin mai per a la carn, pá i tabaco i demás necessitats, es comparable al espanyol de nostres dies! Setanta de vi, es dir, de Monarquia, d'Iglesias, de Deute, de Toreros i de Classss Passives! ¿Com es vol que ens arribi lo poc que ha quedat de la peseta per a l'Instrucció, Agricultura i Obres Públiques? Diguem amb el catalá del mateix conte: «Enlloc de setanta de vi posem deu, o cinc, o dos o rés. Bebem aigua, l'aigua clara i miraculosa de la República, amb la descentralització, amb l'economia, amb la llibertat de cultes, amb l'amor

a l'ensenyança, amb la protecció al treball i veurem com la peseta arriba a tot arreu».

Això seria el remei infalible de la malaltia nacional que patim, i no altre. Tot lo demás, amic llegidor, son il·lusions.

GERNOT

Notes musicals

Palau de Belles Arts.—Concert
per la Banda Municipal : : :

L'últim concert de la temporada, de la tanda que ha vingut donant al Palau de Belles Arts la nostra Banda Municipal, i en els que s'han posat a prova el talent i mèrits del seu director senyor Lamothe, es vegé sumament concorregut com els anteriors.

El públic ha pogut apreciar les millores que ha introduit el nostre compositor a la Banda, com casi la perfecció amb que executa avui les obres del programa que s'imposa. Però, ja en altra ocasió diguerem que l'Ajuntament deuria de preocupar-se d'augmentar la Banda per a emprendre una bona tasca i posar a l'alsaria que mereix la cultura musical de Barcelona.

Composaven el programa obres de Grieg, Nicolau, Usandizaga, Granados, Morera, Liszt, i Wagner que sigueren molt aplaudides i porticularment celebrada la *Rondalla aragonesa* den Granados que tingué de repetir-se.

I ara farem un prec: el de que la Banda deu organitzar una altra serie de sessions que indubtablement ilustren al públic i que ajuden a fomentar aquella cultura que ja se ha fet una de les característiques del nostre poble.

S.